

**ЯК ВЕРТАВ СЯ
ДО ДОМУ
З НЕВОЛІ**

Відень 1917.

Вуданне „Української Культурної Ради“.

ЛННБ України ім.В.Стефаника

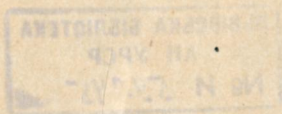
01181035 (J)

2012

~~B-4923~~

B-4923

Як вертав ся до дому з неволї

Відень 1917.

Видання „Української Культурної Ради“.

8(c)Y_u:1917^u-1

10 квіт.

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА
АН УРСР
№ И 59845

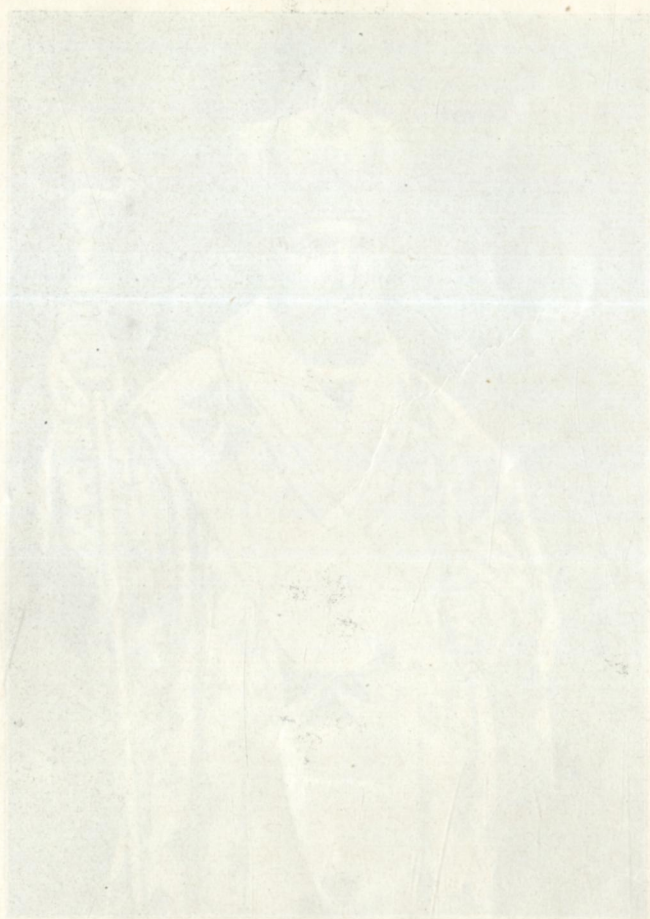
12042

З друкарні Адольфа Гольцавасна у Відні.

Збірка М. С. Д. 331144

Митрополит Андрій граф Шептицький.

Manuscript, April 18th 1864.

Як вертав ся до дому з неволі;
Мав у серцю не радість, а болі;

Мав у груді незгоєну рану
Це питання: що я там застану?

Що застану, почую, побачу,
Чи всміхну ся в душі, чи заплачу?

Переїхав границю і — пробі!
Де не гляне — стоїть гріб при гробі,

Гріб при гробі новий, непорослий.
Ось які на зустріч вийшли посли!

І витали Єго і казали:
„Ми за те, що Ти терпів, упали.

Ми упали, дай Біг, щоб не марно,
Бо над нами так зимно, так жмарно.“

— „О лежить ви в гробах без тривоги,
Незбагнуті Господні дороги.

Воля люду, це справа єсть Божя,
Кождий гріб стоїть, немов сторожа.

Кождий зойк і кожда капля крови
Молотом важким валять в окови.

Розлетять ся, хоч були-б зі стали
Жертвою життя ви їх пірвали.“

О сумний, сумний, ти наш привіте!
Деж ті дзвони, сьпіви, квіти, діти?

Надлетіла хуртовина
З опівночи,
Осліпила блискавками
Наші очі.

Надлетіла хуртовина,
Збила квіти,
Нїби віщі розігнала
Наші діти.

Радоб серце, радіб груди
Засьпівати,
Так в ушах нам вічно грає
Гук гармати.

Горло наше, мов кліщами
Жаль стискає, —
На ту пісню мова людська
Слів не має.

Ой заграйтеж на дзвінниці
Срібні дзвони,
Най лунають аж до неба
Людські стони.

Най лунають аж під хмари
Ваші звуки,
Най почує Господь в небі
Крик розпущи.

Чом-же, дзвони, мовчите ви
На озвінниці?
Подивіть ся, наш князь знова
У столиці.

Наш владика, гордість наша,
Наша слава,
Не пропав Віи, не пропаде
Й наша справа.

Замість дзвонів відповіли
Глухо мури...
Вітер гойдає на вежах
Тільки шпуре...

Дзвонів нема? Най дзвонять серця в груди,
Мов в озері ті потонулі дзвони
Прийде пора, народ з глибини добуде
Батьків своїх зітхання і проклони.

Добуде їх і на озвінниці слави
Завісить гень під хмарами, високо,
І заніміє з дива кат лукавий,
А звеселить ся праведника ока.

Прийде пора, прийде колись година,
Буде там муж, де нині є дитина,
Буде там меч, де нині тихе слово,
Були ми вольні і будемо знова.

Були ми вольні і ходили в славі
Понад Дністром, Дніпром і синім Доном,
Були ми білі, а будем керваві,
Були тугою, а будем проклоном.

Проклоном всего що марне і хоре,
Що поганило заповіді божі,
Клали ми слово тихе на сторожі
Поставмо силу, чей вона поборе!

Тоді той дзвін, великий дзвін,
Могучий голос люду,
Від Сяну аж по синій Дін
Віддасть Тобі привіт, поклін,
Поклін для Твого труду.

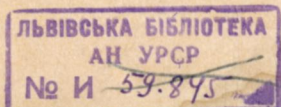
Для труду, що з долонь благих
Спливав на люд бездольний,
Для ума, що в часах грізних
Шукав нових доріг трудних,
Щоби народ був вольний.

Для серця того, мов хрусталь,
Для вдачі, нїби приця
Колись Тобі в далеку даль,
Від скіль Карпат до Дону фаль
Побіди піснь поллєть ся!

* * *

Простиж нам нинішній наш сьнів,
Прости сумні привіти!
З побитих тучею лугів
Народ Тобі вінок цей плів,
Й слеза на квіттю свїтить.

Богдан Леоний.

620386

0,24 (1987р.)

В-4923

1992

В 4.923

ЯК ВЕРТАВ СЯ
ДО ДОМУ
З НЕВОЛІ.....

Відень 1917.

Вуданне „Української Культурної Ради“.